

разгледвалъ съ особено внимание работата и майсторството му и като зель въ ржката си едно малко кофарче, показалъ го на съпътниците си и казали: „Видѣли ли сте нѣйдѣ у насъ подобна работа? Очаквахте ли да видите въ тозъ малъкъ градецъ подобно искусство?“ На майстора заповѣдалъ да кажатъ, че ако желае да има голѣмъ успѣхъ въ работата си, което въ подобенъ малъкъ градецъ челоу вѣкъ да очаква не може, — той може да отиде въ Петербургъ и право да са яви предъ господаря, който ще му окаже помощъ и съдѣйствиe.

Въ второто си пътувание въ Холландия, въ 1711 год., Петъръ пристигналъ една сутрина рано въ Виттембергъ, въ Саксония, и додѣто му готвили нѣщо за ядение, той разпитвалъ хозина нѣма ли нѣщо забѣлжително за пътниците въ тозъ градъ.

— Почти нищо. Но да, намѣрва са една стара черкова която е мѣдната гробница на доктор Лютера, неговото жилище и стаята, въ която са занимавалъ.

— „Добрѣ,“ казалъ господаря, „трѣбва да видя всичко туй; много съмъ слушалъ за тозъ знаменитъ мъжъ.“

Любопитния пътникъ преди още да захапъ поискалъ да го заведатъ въ казаната черкова, дѣто той съ голѣмо внимание разгледалъ излѣяния мѣденъ паметникъ на доктора Лютера; той билъ надъ неговата гробница. Като излазялъ, монарха казалъ: „Дѣйствително, Лютеръ е заслужилъ туй.“ На стѣната въ стаята, дѣто Лютеръ живѣлъ и умрѣлъ, му показали едно черно голѣмо пятно отъ мастило, за което му разказвали, че единъ пхтъ когато Лютеръ писалъ явилъ му са дявола и по хиляди начини искалъ да го смуцава; Лютеръ са тѣй разсърдилъ щото зель мастилницата, хвърлилъ я въ лицето на